

РЕШЕНИЕ

№ 30847

гр. София, 04.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 27.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **5513** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Х. М. А., с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM - 1597462 от 15.04.2026 г., издадена от командир на отделение в 09 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че е издадена в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Излагат се съображения, че в случая се касае за невиновно поведение, тъй като жалбоподателят не собственик на автомобила, който е управлявал и не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и излага съображения по същество. Претендира разnosки, по приложен списък.

Ответникът – командир на отделение в 09 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, в представени по делото писмени бележи и в откритото съдебно заседание, чрез юрк. И., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и преви възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.04.2026 г. около 03:20 ч. в [населено място], ж.к. Л. на [улица], жалбоподателят е управлявал лек автомобил Ф. Голф с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А. М. А..

При извършената от служители на СДВР проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 06.04.2026 г.

За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3639557, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо от ЗДвП.

На 15.04.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM – 1597462, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

От представената справка от автоматизираната информационна система на МВР се установява, че на 23.04.2026 г. в 13:59 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради промяна на собствеността на автомобила.

От разпитаните в съдебно заседание свидетели се установява, че процесния автомобил е предоставен на жалбоподателя от негова приятелка, на която е предоставен от майка ѝ М. М. П.. На свой ред автомобил Ф. голф е бил предоставен на М. М. П. от неин приятел.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 24) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 23) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. Воинов И., който съгласно приложената по делото (л. 68) заповед заема длъжност, която е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна. Поради това, съдът не констатира да са налице

отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявала моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП. В действителност в справката на лист 14 за отразените данни по регистрация на МПС Ф. Голф с рег. [рег.номер на МПС] е посочено, че на 06.04.2026 г. е прекратена регистрацията му по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – непререгистрирано ППС след договор за покупко-продажба, т. е. нарушението е безспорно установено.

Настоящия състав обаче преценява, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена няколко дни след издаването на оспорената заповед. Процесният автомобил е регистриран на 23.04.2026 г., което е видно от представено по делото свидетелство за регистрация на МПС и регистрацията му е била възстановена на същата дата. Това обстоятелство се потвърждава и от представената на л. 82 справка.

Именно почти незабавното отстраняване след установяването на причината за прилагане на ПАМ е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и

преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно в рамките на няколко дни. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване.

ПАМ за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. Следва да бъде съобразено, че жалбоподателят Х. М. А. е управлявал чуждо МПС. Същият не е собственик на управляваното от него моторно превозно средство и не е имал задължение да знае, че автомобилът е deregистриран. Още повече в случая се установи, и че автомобилът е бил предоставен на жалбоподателя от лице, което не е знаело за прекратената регистрация.

В случая следва да се отбележи, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на знание само по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Въпреки това, този факт има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено своевременно след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е било преустановено своевременно, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат на жалбоподателя. В негова полза следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски. От представения списък по чл. 80 от ГПК и приложените доказателства се установява, че жалбоподателят е заплатил дължима държавна такса в размер на 5, 11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 200 евро. Съдът намира, че направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, с оглед осъществената от процесуалния представител по делото защита в две съдебни заседания, както и с оглед размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1597462 от

15.04.2026 г., издадена от командир на отделение в 09 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. М. А., с ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 205,11 евро (двеста и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: